

skelig gennemførlig. Paa et enkelt Punkt var jeg dog ikke helt enig med det ærede Medlem. Han mente, at naar Kommunalbestyrelsen fraraadede at give en Renteansøger Rente, burde Retten respektere dette. Dertil vil jeg sige, at for det første er det meget faa Tilfælde, hvor dette er indtruffet, og for det andet har de Tilfælde, hvor Retten er gaaet imod Kommunalbestyrelsens Erklæring, hovedsagelig været Tilfælde — og det er et ret stort Antal —, hvor Retten har erklæret Ansøgere, som Kommunen anbefalede, for ikke at være Invalid. Men i det Øjeblik Retten har denne Ret, som den benytter i stor Udstrækning, til at erklære Folk, som Kommunen anbefaler, for ikke at være Invalid, forekommer det mig, at den ogsaa maa have Ret til det omvendte, at erklære for Invalid Folk, som Kommunen ikke anbefaler. Men for øvrigt har Retten i høj Grad været opmærksom overfor saadanne Tilfælde og overhovedet ikke givet Renten, uden at der var ganske overordentlig tvingende lægelige Grunde dertil.

Det ærede Medlem Hr. Kr. Kristensen kom ind paa Bestemmelsen om, at længere Tids Misbrug af Alkohold skulde udelukke fra Adgang til Invalidrente, og mente, at det var noget for mildt at benytte Udtrykket: „længere Tids Misbrug“. Jeg tror alligevel, det er rigtigt at lade dette Ord staa, thi hvad er „kort Tid“, hvis man vilde sige „kort Tids Misbrug“? Det er maaske en enkelt Aftens Udskejelser. Hvor ligger Grænsen? Og praktisk talt vil det dog kun være længere Tids Misbrug, der kan føre til Invaliditet.

Dernæst havde det ærede Medlem Hr. Kr. Kristensen en Indvending med Hensyn til § 16, 3die Stykke, og denne Indvending forstaar jeg egentlig nok. Der staa i dette lille Stykke, at der skal gives den forsikrede Adgang til at gøre sig bekendt med Sagens Akter, forinden Sagen paaendes af Retten. Det er gennemført, at Lægeattester skal være hemmelige, og dette Stykke i § 16 gaar, som det ærede Medlem rigtigt siger, imod dette. Her ligger en ret betydelig Vanskelighed. For man maa jo betragte Invalidretten som en Ret, man maa betragte Afgørelsen af Sagerne som en Domsafsigelse, og vi har i dansk Lov dog den Bestemmelse, at den, over hvem der afsiges en Dom, skal kende de Aktstykker, paa hvilke Dommen afsiges. Jeg har gennemdrøftet dette Punkt med Ministeriets Jurister, og de holder meget stærkt paa, at dette maa ind, at denne Adgang maa Rentenyderne have. Jeg kunde

dog maaske tænke mig i Udvalget at stille et Ændringsforslag, hvorefter de fik Adgang til at faa en Fremstilling af Sagen, saaledes som den ligger, inden Domsafsigelsen. Jeg kunde tænke mig, at det kan gennemføres saaledes, at selve Lægeudtalelsernes Konklusion ikke bliver Ansøgerne bekendt. Men dette Problem mener jeg i øvrigt det er nødvendigt at overveje i det kommende Udvalg.

Saa var det ærede Medlem Hr. Kr. Kristensen inde paa den Tanke, at der aarlig skulde komme en tvungen Indberetning fra Kommunerne om alle Rentenyderne, saaledes at man derved kunde faa et Overblik over, hvorvidt de vedblivende bør have denne Rente alle sammen. Ja, da det drejer sig om 18 500 Rentenydere, vil det jo blive et ret betydeligt Arbejde for Kommunerne, og det vil blive et meget betydeligt Arbejde for Invalidretten, som i Forvejen er stærkt overbebyrdet. At gennemgaa 18 500 Indberetninger vil vist næsten volde den uoverkommelige Vanskeligheder. Men jeg skal i alt Fald tage Spørgsmaalet under Overvejelse.

Saa vil jeg tillade mig at sige et Par Ord til det ærede Medlem Hr. Borgbjerg. Det ærede Medlem kom straks, da han begyndte, med en kort Definition af det foresatte Forslag. Definitionen lød vist saaledes, at nu vilde det nuværende Ministerium berøve 25 000 af vore ulykkelige Medborgere 71 Ø. af deres daglige Understøttelse. Det ærede Medlem sagde, at det var et kort og rigtigt Referat af Lovforslaget. Ja, det er jo kort, men det er galt. Der er ikke 25 000 ulykkelige Medborgere. Tallet ligger, som jeg sagde, omkring 18 500.

Saa oplæste det ærede Medlem Uddrag af det i 1921 nedsatte Udvalgs Betænkning og, saa vidt jeg forstod, ogsaa et Stykke af Rigsdagstidende. Se, denne Modus eller denne Form at oplæse, hvad andre har ment og sagt for 5—6—7—8 Aar eller længere Tid tilbage, er jo særdeles almindelig, saa almindelig, at naar man gennemlæser Rigsdagstidende, læser man samtidig en hel Masse ældre Aargange, og den Indvending mod en Mand eller et Parti, at han eller det har et andet Standpunkt end i 1921, gælder, forekommer det mig, ikke saa forfærdelig langt. Naar man undtager den høje Alder, den Alder, jeg vil kalde Seniliteten, er vi jo alle sammen i Udvikling, og det vilde forekomme mig uhyre sørgeligt, om vi netop i 1927 skulde have akkurat de samme Anskuelser, som vi havde i 1921 eller længere til-